

lagt saaledes, at man, naar Adskillelsen en Gang kommer, var klar over, hvad der var hvis, og hvordan Forholdet paa bedst mulig Maade skulde ordnes til Gavn for begge Parter.

J. Oskar Andersen: Da jeg før havde Ordet, glemte jeg at omtale Kure-Sagen, som er blevet draget frem ved denne Lejlighed. Jeg skal da nu udtale, at jeg fuldstændig billiger Ministerens Fremfærd overfor Dr. Kure, og at jeg anser det for et meget stort Held, at Ministeren valgte den Vej at følge Dr. Kures Ønske om at faa Sagen undersøgt gennem en Provsteret, saaledes at han paa betryggende Maade kunde bringe sine Anskuelser frem; ellers havde man jo kun den almindelige Avisssnak og de tilfældige Kundskaber om hans Lære gennem hans meget uforstaaelige og taagede Skrifter. Jeg er ogsaa tilfreds med Afgørelsen af den Grund, at jeg er enig med Ministeren i, at Dr. Kure ikke egnede sig til fortsat Præstegerning i den danske Folkekirke. Jeg er særdeles taknemmelig for, at Ministeren bestemt pointerer, at det for ham ligesom for Biskop Ludwigs er Lærespørgsmaalet, som har været det afgørende, selv om der maaske ogsaa har været andre Ting, der var af en saadan Art, at man maatte anse det for ganske ugørligt at have en Mand som Dr. Kure indenfor den danske Præstestand. Det maa imidlertid betones meget skarpt, at Hovedaarsagen er Lærespørgsmaalet. Tidligere har Ministeriet i lignende Tilfælde dækket over, at det var Lærespørgsmaalet, som var det afgørende. Jeg sigter herved, som jeg har gjort det tidligere fra denne Talerstol, til den Afgørelse, som blev truffet i 1901, da man afskedigede Pastor Jensen i Harboøre. Jeg ved, hvordan Indstillingen var, thi jeg har selv set den, det var Lærespørgsmaalet, som var det aldeles afgørende. Biskop Rørdam udtalte bestemt, at denne Mand stod udenfor Kristendommens Grund; men dette maatte ikke siges, Datidens Styre ønskede ikke at fremhæve, at man i den danske Folkekirke kunde blive umulig paa Grund af Læren. Den herskende Tendens den Gang, ogsaa i politisk Henseende, var, at det skulde slaas fast, at vi havde Lærefrihed, og vi ved jo, at der i dette Ting sidder en æret Ordfører for et Parti, som stadig fastholder denne mærkværdige Opfattelse, efter at det nu Gang paa Gang er slaaet fast, at vi ikke har Lærefrihed. Derfor er jeg den højtærede Kirkeminister taknemmelig, fordi han har betonet saa bestemt, at Dr. Kures Afskedigelse i første Række skyldtes dette, at han var

umulig som Præst paa Grund af det religiøse Standpunkt, han havde, og den Lære, han førte.

Det ærede Medlem Hr. Kammersgaards Udtalelser angaaende Kure-Sagen giver mig i øvrigt Anledning til at sige, at jeg er fuldstændig enig med ham i, at lige saa sikkert som en Mand kan være umulig som Præst paa Grund af sin Lære, lige saa afgjort mener jeg, og det er man vel fra alle Sider enig i, at en Mands Vandel, hvad enten det er i sædelig Henseende eller paa andre Omraader, kan umuliggøre ham som Præst i hans Menigheds Øjne. Dette maa være fastslaaet, og det har ogsaa altid været saaledes i den danske Folkekirke, at en saadan Mand maa væk. Det er ganske rigtigt, som den højtærede Minister siger, at det først og fremmest er Biskoppens Pligt at foretage de Skridt, som befrier os for den Slags Præster. Ogsaa jeg kender Præster, om hvem det maa siges, at de paa Grund af deres hele Optræden og Livsførelse — jeg tænker ikke her paa det sædelige i snævrere Forstand — er umulige som Præster, men ikke desto mindre ser man, at de tolereres, og det er efter min Mening en Skamplet paa Bispeembedet, men det er det sandelig ogsaa paa Ministeriet, hvis dette ikke tager Hensyn dertil, naar der fremkommer Oplysninger af den Art fra Bispeembedet. Og hvis der foreligger offentlig kendte Tilfælde — der er her hentydet til et bestemt Tilfælde — og der kan skaffes Oplysninger om, at saadanne Ting foreligger, forekommer det i hvert Fald mig, at saaledes som vor Folkekirkes Ordning er i Øjeblikket, er det Ministerens Pligt at sørge for, at Biskopperne griber ind, hvis disse selv er efterladende overfor saadanne Skandaler, som rammer hele Kirken. Det kan ikke være tilstrækkeligt, at den højtærede Kirkeminister ytrer sin stille Sorg, nej, vi maa have mere her end stille Sorg, vi maa have en Indgriben.

Dette giver mig Anledning til at sige, hvad denne Debat ogsaa i høj Grad har stillet paa Spidsen, om jeg saa maa sige, at den Ordning, vi har i den danske Folkekirke, med en politisk Minister som den højeste ansvarlige og som den, der er Kirkens egentlige Styret, er ganske uholdbar. Og naar det nu er blevet fremført saa stærkt fra det største Partis Ordfører i denne Sag, hvordan man ser paa dette, og hvad man arbejder hen imod, maa jeg igen sige til den højtærede Kirkeminister, der i Øjeblikket staar som den ansvarlige Mand for Regeringspartiet, som har for-